

БИТИЕ

ИЛИ ПЪРВАТА ОТЪ ПЕТЪ МОИСЕЕВИ КНИГИ

- 1 Въ начало Богъ създаде небето и земята.
- 2 А земята бѣше пуста и неустроена; и тъмнина покриваше бездната; и Божиятъ Духъ се носѣше надъ водата.
- 3 И Богъ каза: Да бжде свѣтлина. И стана свѣтлина.
- 4 И Богъ видѣ, че свѣтлината бѣше добро; и Богъ раздѣли свѣтлината отъ тъмнината.
- 5 И Богъ нарече свѣтлината День, а тъмнината нарече Нощъ. И стана вечеръ, и стана утро, день първи.
- 6 И Богъ каза: Да бжде просторъ посрѣдъ водитѣ, който да раздѣли вода отъ вода.
- 7 И Богъ направи простора; и раздѣли водата, която бѣше подъ простора, отъ водата, която бѣше надъ простора; и стана така.
- 8 И Богъ нарече простора Небе. И стана вечеръ, и стана утро, день втори.
- 9 И Богъ каза: Да се събере на едно мѣсто водата, която е подъ небето, та да се яви сушата; и стана така.
- 10 И Богъ нарече сушата Земя, а събраната вода нарече Морета: и Богъ видѣ, че бѣше добро.
- 11 И Богъ каза: Да произрасти земята крехка трева, трева семеносна и плодоносно дърво, което да ражда плодъ, споредъ вида си, чието семе да е въ него на земята; и стана така.
- 12 Земята произрасти крехка трева, трева която да дава семе, споредъ вида си, и дърво, което да ражда плодъ, споредъ вида си, чието семе е въ него; и Богъ видѣ, че бѣше добро.
- 13 И стана вечеръ, и стана утро день трети.
- 14 И Богъ каза: Да има свѣтлина на небесния просторъ, за да раздѣ-
- лять деня отъ нощта; нека служатъ за знаци и за *показание* времената, днитѣ и годинитѣ;
- 15 и да бждатъ за свѣтила на небесния просторъ, за да освѣтляватъ земята; и стана така.
- 16 Богъ създаде дветѣ голѣми свѣтила: по-голѣмото свѣтило, за да владѣе деня, а по-малкото свѣтило, за да владѣе нощта; създаде и звездитѣ.
- 17 И Богъ ги постави на небесния просторъ, за да освѣтляватъ земята,
- 18 да владѣятъ деня и нощта, и да раздѣлятъ свѣтлината отъ тъмнината; и Богъ видѣ, че бѣше добро.
- 19 И стана вечеръ, и стана утро, день четвърти.
- 20 И Богъ каза: Да произведе водата изобилно множества одушевени влѣчуги, и птици да хвърчатъ надъ земята по небесния просторъ.
- 21 И Богъ създаде голѣмитѣ морски чудовища и всѣко одушевено същество, което се движи, които водата произведе изобилно, споредъ видоветѣ имъ, и всѣка крилата птица споредъ вида ѝ; и Богъ видѣ, че бѣше добро.
- 22 И благослови ги Богъ, казвайки: Плодете се, размножавайте се и напълнете водитѣ въ моретата; нека се размножаватъ и птицитѣ по земята.
- 23 И стана вечеръ, и стана утро, день петти.
- 24 И Богъ каза: Да произведе земята одушевени животни, споредъ видоветѣ имъ: добитъкъ, влѣчуги и земни зѣтрове, споредъ видоветѣ имъ; и стана така.
- 25 Богъ създаде земнитѣ зѣтрове споредъ видоветѣ имъ, добитъка — споредъ видоветѣ му, и всичко което пълзи по земята, споредъ видоветѣ му; и Богъ видѣ, че бѣше добро.
- 26 И Богъ каза: Да създадемъ човѣка по Нашия образъ, по Наше подобие; и нека владѣе надъ морски-

тъ рибни, надъ небеснитѣ птици, надъ добитѣнка, надъ цѣлата земя и надъ всѣко животно, което пълзи по земята.

27 и Богъ създаде човѣка по Своя образъ; по Божия образъ го създаде: мъжъ и жена ги създаде.

28 И Богъ ги благослови. И рече имъ Богъ: Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и обладайте я, и владѣйте надъ морскитѣ риби, надъ въздушнитѣ птици и надъ всѣко живо сщество, което се движи по земята.

29 И Богъ рече: Вижте, давамъ ви всѣка семеносна трева, която е по лицето на цѣлата земя и всѣко дърво, което има въ себе си плодъ на семеносно дърво; тѣ ще ви бждатъ за храна.

30 А на всичкитѣ земни звѣрове, на всичкитѣ въздушни птици, и на всичко, което пълзи по земята, въ което има животъ, давамъ, всѣка зелена трева за храна; и стана така.

31 И Богъ видѣ всичко, което създаде; и, ето, бѣше твърде добро. И стана вечеръ, и стана утро, день шести.

2 Така се свършиха небето и земята и цѣлото тѣхно воинство.

2 И на седмия день, като свърши Богъ дѣлата, които бѣше създалъ, на седмия день си почина отъ всичкитѣ дѣла, които бѣше създалъ.

3 И благослови Богъ седмия день и го освети, защото въ него си почина отъ всичкитѣ си дѣла, отъ всичко, което Богъ бѣше създалъ и сътворилъ.

4 Това е произходътъ на небето и на земята при сътворението имъ въ времето, когато Господь Богъ създаде земя и небе.

5 А никакво полско растение още нѣмаше на земята и никаква полска трева не бѣше още поникнала; защото Господь Богъ не бѣше далъ дъждъ на земята и нѣмаше човѣкъ, който да обработва земята;

6 но пара се издигаше отъ земята та напълваше цѣлото лице на земята.

7 И Господь Богъ създаде човѣка отъ прѣстъ изъ земята, и вдѣхна въ ноздритѣ му жизнено дихание; и човѣкътъ стана жива душа.

8 И Господь Богъ насади градината на изтокъ, въ Едемъ, и постави тамъ човѣка, когато бѣше създалъ.

9 И Господь Богъ направи да произраства отъ земята всѣко дърво, що е красиво на гледъ и добро за храна, както и дървото на живота всрѣдъ градината и дървото на познаване доброто и злото.

10 И рѣка изтичаше отъ Едемъ да напоява градината, отъ гдето се разклоняваше и стана четири главни рѣки.

11 Името на едната е Фисонъ; тя е, която обиналя цѣлата Евилатска земя, гдето има злато.

12 И златото на оная земя е добро тамъ има още бделий и ониксовъ камъкъ.

13 Името на втората рѣка е Гионъ; тя е, която обиналя цѣлата Хуска земя.

14 Името на третата рѣка е Тигъръ*: тя е, която тече на изтокъ отъ Асирия. А четвъртата рѣка е Ефратъ.

15 И Господь Богъ взе човѣка и го засели въ Едемската градина, за да я обработва и да я пази.

16 И Господь Богъ заповѣда на човѣка, казвайки: Отъ всѣко дърво въ градината свободно да ядешъ;

17 но отъ дървото за познаване доброто и злото, да не ядешъ отъ него; защото въ деня, когато ядешъ отъ него, непременно ще умрешъ.

18 И Господь Богъ каза: Не е добре за човѣка да бжде самъ; ще му създамъ подходящъ помощникъ.

19 И Господь Богъ създаде отъ земята всички полски звѣрове и всички въздушни птици; и ги приведе при човѣка, за да види какъ ще ги наименува; и съ каквото име назовѣше човѣкътъ всѣко одушевлено сщество, това име му остана.

20 Така човѣкътъ даде имена на всѣки видѣ добитѣкъ, на въздушнитѣ птици и на всички полски звѣрове. Но помощникъ, подходящъ за човѣка, не се намери.

21 Тогава Господь Богъ даде на човѣка дълбокъ сънъ, и той заспа; и взе едно отъ ребрата му, и изплъчни мѣстото му съ плътъ.

22 И Господь Богъ създаде жената отъ реброто, което взе отъ човѣка и я приведе при човѣка.

23 А човѣкътъ каза: Тази вече е кость отъ коститѣ ми и плътъ отъ

* Евр. Иденелъ.

плътта ми; тя ще се нарече Жена, защото отъ Мжжа бѣ взета.

24 Затова ще остави човѣкъ баща си и майка си и ще се привърже къмъ жена си и тѣ ще бждатъ една плътъ.

25 А и двамата, човѣкътъ и жена му, бѣха голи и не се срамуваха.

3 А змията бѣше най-хитра отъ всички полски звѣрове, които Господь Богъ бѣше създалъ. И тя рече на жената: Истина ли каза Богъ да не ядете отъ всѣко дърво въ градината?

2 Жената рече на змията: Отъ плода на градинскитѣ дървета можемъ да ядемъ;

3 но отъ плода на дървото, което е всрѣдъ градината, Богъ каза: Да не ядете отъ него, нито да се допрете до него, за да не умрете.

4 А змията рече на жената: Никакъ нѣма да умрете;

5 но знае Богъ, че въ деня, когато ядете отъ него, ще ви се отворятъ очитѣ и ще бждете, като Бога, да познавате доброто и злото.

6 И като видѣ жената, че дървото бѣше добро за храна, и че бѣше приятно за очитѣ, дърво желателно, за да дава знание, взе отъ плода му та яде, даде и на мжжа си да яде съ нея, та и той яде.

7 Тогава се отвориха очитѣ и на двамата и тѣ познаха, че бѣха голи; и съшиха смокиневи листа та си направиха препаски.

8 И при вечерния вѣтрецъ чува гласа на Господа Бога, като ходѣше изъ градината; и човѣкътъ и жена му се скриха отъ лицето на Господа Бога между градинскитѣ дървета.

9 Но Господь Богъ повика човѣка и му рече: Где си?

10 А той рече: Чухъ гласа Ти въ градината и уплашихъ се, защото съмъ голъ; и се скрихъ.

11 А Богъ му рече: Кой ти каза, че си голъ? Да не би да си ялъ отъ дървото, отъ което ти заповѣдахъ да не ядешъ?

12 И човѣкътъ рече: Жената, която си ми далъ за другарка, тя ми даде отъ дървото, та ядохъ.

13 И Господь Богъ рече на жената: Що е това, което си сторила? А жената рече: Змията ме подмами, та ядохъ.

14 Тогава рече Господь Богъ на змията: Понеже си сторила това, проклета да си измежду всѣки видѣ добитъкъ и измежду всички полски звѣрове; по корема си ще севлѣчешъ, и прѣстъ ще ядешъ презъ всичкитѣ дни на живота си.

15 Ще поставя и вражда между тебе и жената и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му наранишъ петата.

16 На жената рече: Ще ти преумножа скръбта въ бременността; съ скръбъ ще раждашъ чада; и на мжжа ти ще бжде подчинено всѣко твое желание и той ще те владѣе.

17 А на човѣка рече: Понеже си послушалъ гласа на жена си и си ялъ отъ дървото, за което ти заповѣдахъ, като казахъ: Да не ядешъ отъ него, то проклета да бжде земята поради тебе; съ скръбъ ще се прехранвашъ отъ нея презъ всичкитѣ дни на живота си.

18 Тръни и бодили ще ти ражда; и ти ще ядешъ полската трева.

19 Съ потъ на лицето си ще ядешъ хлѣбъ, докато се върнешъ въ земята, защото отъ нея си взетъ; понеже си прѣстъ и въ прѣстѣта ще се върнешъ.

20 И човѣкътъ наименува жена си Ева*, защото тя бѣше майка на всички живи.

21 И Господь Богъ направи коженни дрехи на Адама и на жена му и ги облѣче.

22 И Господь Богъ каза: Ето, човѣкътъ стана като единъ отъ Насъ, да познава доброто и злото; и сега, за да не простре ржката си да вземе и отъ дървото на живота, да яде и да живѣе вѣчно, —

23 затова Господь Богъ го изпжди отъ Едемската градина да обработва земята, отъ която бѣ взетъ.

24 Така той изпжди Адама; и постави на изтокъ отъ Едемската градина херувимитѣ и пламенния мечъ, който се въртѣше, за да пазятъ пътя къмъ дървото на живота.